

Distributielijst brief De Bestemming

(brancheorganisatie voor reïntegratiebedrijven met ca. 80 aangesloten bureaus)

d.d. 18 januari 2005 aan Tweede Kamer Commissie sozawe met betrekking tot:

‘Update reïntegratie en arbo – goede punten en knelpunten’

Aan: Leden van de Commissie voor Sociale Zaken en Werkgelegenheid uit de Tweede Kamer - Lange Poten 4, Postbus 20018, 2500 EA Den Haag

In afschrift aan:

- Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, mr. A.J. De Geus, postbus 90801, 2509 LV Den Haag
- RWI, de heer Jan van Zijl, p/a info@rwi.nl en A.Stigter@rwi.nl
- Raad van Bestuur UWV, de heer M. Harms, Martin.Harms@uwv.nl en La Guardiaweg 36, 1043 DG Amsterdam
- BOA directie, boa@boaplein.nl
- FNV, de heer L. De Waal, p/a info@fnv.nl
- CNV, de heer D. Terpstra, p/a cnvinfo@cnv.nl
- VNO NCW, mr. J.H. Schraven, p/a braak@vno-ncw.nl
- MKB Nederland, drs. L.M.L.H.A. Hermans, p/a braakman@mkb.nl
- SER, dr. H.H.F. Wijffels, p/a n.van.niekerk@ser.nl
- VNG, drs. W.J. Deetman, w.j.deetman@bsd.denhaag.nl
- Divosa, de heer T. Thissen, cb@divosa.nl
- Arcon, de heer M. Witteveen, info@arconweb.nl
- Breed Platform verzekeren en werk, info@bvpv.nl
- CG-raad, bureau@cg-raad.nl
- Landelijke Cliëntenraad, de heer Jan Laurier, info@lcr-suwi.nl
- Noloc, de heer Ger van Brussel, ger.brussel@planet.nl
- Nobol, de heer Peter Pielenius Kruythoff, directeur@nobol.nl
- Algemene Rekenkamer, C.Overbeeke@rekenkamer.nl

Rotterdam, 18 januari 2005

Betreft: 'Update reïntegratie en arbo – goede punten en knelpunten'

Zeer geachte leden van de Vaste Kamer Commissie voor Sociale Zaken,

Het is een goede traditie dat wij u circa twee maanden voorlichten over wat er in de reïntegratiepraktijk speelt. Wij stellen het contact met u op prijs, en velen van u hebben ons laten weten onze voorlichting op prijs te stellen.

Voordat we u een korte inhoudsopgave van deze brief geven, een kleine toelichting over de naam: De Bestemming is 'simpel gezegd' de opvolger van Phoenix, u allen welbekend. Wie geïnteresseerd is in de achtergrond van deze wijziging leggen wij iets meer uit in de bijlage.

Doel van deze brief is om de Kamer en andere betrokken partijen te informeren zodat zij bij de Minister (De Geus) kunnen aandringen op helderheid en correctie daar waar Minister De Geus schittert door wolligheid, vaagheid en gebrek aan formulering van heldere richtlijnen.

In deze brief gaan wij op de volgende punten in:

1. Aandachtspunten bij IRO voor WW-ers en WAO-ers (en mensen met arbeidshandicap)
2. IRO ook voor bijstand
3. Opleidingen bij reïntegratie: zeer grijs gebied, tot frustratie van zowel UWV casemanagers, cliënten als bureaus
4. De mythe dat opleiding niet bovenop IRO met richtbedragen van 5000 en 7500 euro zou kunnen
5. De eis dat een RIB 50% risico loopt voor externe opleidingen, met als gevolg dat vrijwel geen enkel RIB opleidingen in een reïntegratietraject meeneemt
6. Het overstappen naar een ander reïntegratiebureau
7. Veranderingen arbowetgeving: reïntegratie 2^e spoor
8. Verzuim van UWV om honderden miljoenen euro's terug te claimen van bulkreïntegratiebedrijven
9. 'Wie is mijn casemanager?'
10. Zorgen om groep WAO-ers die in najaar is herkeurd
11. Marktverdeling door Ministerie Sozawe
12. Alle ambtenaren moeten zogenaamd naar RIB 'Loyalis mens en werk' en wordt het recht op een IRO ontnomen
13. Wolligheid Minister De Geus in brief aan de Kamer d.d. 17 november 2004 en in stukken verruimde opleidingsmogelijkheden d.d. 25 augustus 2004
14. De mythe dat er voldoende werk is

Ad 1. Aandachtspunten bij IRO voor WW-ers en WAO-ers (en mensen met arbeidshandicap)

- a) Het duurt in de praktijk vaak 3 tot 9 maanden voordat een afdeling IR (Inkoop Reïntegratiediensten) een door RIB (Reïntegratiebureau), cliënt en casemanager UWV goed bevonden trajectplan eindelijk goedkeurt en een contract opstuurt aan het RIB. Deze vertraging is voor de financiële situatie van aangesloten bureaus ontoelaatbaar.
- b) Nieuwe RIB's, of RIB's die voor het eerst in een bepaalde regio een IRO-opdracht doen, krijgen steevast te horen 'u staat niet op onze lijst van reïntegratiebureaus waar wij zaken mee doen'. Het UWV hoofdkantoor, bij monde van Fiona de Wilde, stafmedewerker, zegt dat het geen procedure is dat er lijsten zouden zijn met bureaus die wel of geen IRO's mogen doen. Als een bureau voldoet aan de eigenverklaring kwaliteitseisen, uitsluitingsgronden en uittreksel KvK mag het een IRO doen. Wij hebben echter tal van voorbeelden van lokale UWV lijsten. Het kost telkens maanden tijd om regionale IR's van UWV's te overtuigen dat je als bureau IRO's mag doen. Een ingreep door de Raad van Bestuur van het UWV zou wonderen doen en veel bureaucratie en wachtende reïntegranten kunnen voorkomen.
- c) De betalingscondities van het UWV voor IRO's zijn erg slecht. Het duurt gemiddeld drie maanden voordat een reïntegratieplan wordt goedgekeurd, daarna moet je wachten op een contract van IR (Inkoop Reïntegratie), dan mag je de eerste 20% factureren, en pas na zes maanden nog eens 30%. Dit leidt ertoe dat reïntegratiebureaus zeer veel moeten voorschieten, en dat cliënten die willen reïntegreren vele maanden moeten wachten na opstelling van het trajectplan, omdat een RIB begrijpelijkerwijs niet aan een traject wil beginnen voordat er betalingszekerheid is van het UWV.
- d) De betalingsvoorwaarden van het UWV zijn zo slecht dat geen enkele verzekeraar de bij ons aangesloten bureaus wil verzekeren voor beroepsaansprakelijkheid. Dit geeft te denken.
- e) De betalingsvoorwaarden van het UWV zijn ook op een andere wijze beschouwd veel te slecht: als iemand vanuit de WW of WAO een bedrijf wil beginnen, moet hij/zij binnen 3 maanden geslaagd zijn. Stel dat hij/zij een reïntegratiebedrijf begint, dan moet hij/zij meer dan 3 maanden wachten op de eerste 20% na goedkeuring trajectplan door UWV casemanager. Kortom: een onhaalbare kaart en het UWV meet hier met twee maten.
- f) Uit betrouwbare bron hebben wij interne UWV richtlijnen in handen gekregen die de mogelijkheid geven bij een IRO een 20-55-25% regeling te treffen voor cliënten die moeilijk aan het werk kunnen komen. (D.w.z.: 20% bij aanvang, 55% na 6 maanden en 25% bij plaatsing). Echter, ondanks verzoek op grond van WOB (Wet Openbaarheid van Bestuur), weigert het UWV deze richtlijnen openbaar te maken. Dit gaat in tegen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en veroorzaakt veel onnodige touwtrekkerij.
- g) Reiskosten cliënt van en naar het reïntegratiebureau worden niet meer vergoed. Dit brengt vele cliënten in financiële problemen en ontmoedigt intensieve begeleiding.

- h) Ministerie van Sozawe en UWV munten uit door geen openbare ruchtbaarheid te geven aan de mogelijkheid van een IRO. Het is veelal door internet en goedwillende UWV casemanagers dat cliënten de mogelijkheid van een IRO kennen. Wij denken dat ca. Slechts 5-10% van de WW-ers en WAO-ers bekend is met de mogelijkheid. Vanuit de leiding ontbreekt het goede voorbeeld. Voorbeeld is een cliënt die niet werd voorgelicht over de IRO werd toegewezen aan een bulk-RIB. Toen de cliënt zijn advocaat inschakelde om alsnog een IRO te krijgen, kreeg de cliënt van RvB-er Martin Harms (verantwoordelijk voor reïntegratie) letterlijk gemaild: 'het UWV is niet verplicht in gesprekken te melden dat de mogelijkheid van een IRO bestaat'.

Ad 2. IRO ook voor bijstand

Wij krijgen zeer veel verzoeken van mensen met een bijstandsuitkering die een IRO willen doen, omdat ze daar veel betere begeleiding krijgen. In de bijstand zitten veel hoger opgeleiden, tot en met gepromoveerden – het is een volkomen misvatting te denken dat hoe hoger opgeleid men is, des te minder de kans op bijstand is. Uit onderzoek van Stichting IkWilWerken blijkt dat voor MBO en hoger geen enkele correlatie bestaat tussen opleidingshoogte en het wel of niet hebben van bijstand. Voor bijstandsmensen wordt veelal een bedrag van 1500 euro uitgetrokken voor reïntegratie. Hiermee kun je geen fatsoenlijke begeleiding doen, en de consulent die de persoon met bijstand moet helpen heeft onvoldoende niveau om hoger opgeleide te helpen. Velen zullen de uitzending van 9 december 2004 van Zembla hebben gezien, 'de 4 van 4 miljoen'. Dat is de praktijk. En de illustratie dat een Borea keurmerk 'windowdressing' is – de betrokken RIB's waren Borea lid met Borea keurmerk. De meeste Borea bedrijven zijn pure geldmachines, met weinig of geen betrokkenheid voor cliënten.

De beste kwaliteitsgarantie voor een reïntegratietraject blijft: de vrije de keuze van een cliënt! En daarnaast hopelijk de cliënten tevredenheidsonderzoeken die de RWI gaat doen.

Ad 3. Opleidingen: zeer grijs gebied, tot frustratie van zowel UWV casemanagers, cliënten als bureaus

Voor het wel of niet toekennen van opleidingen in het kader van reïntegratie zijn er bij ons weten geen richtlijnen. Dit leidt tot veel frustratie bij casemanagers, RIB's en cliënten. Casemanagers mogen niet eens zelfstandig beslissen, zij moeten ook verantwoording afleggen aan IR (Inkoop Reïntegratie) van de regio. E.e.a. leidt tot veel correspondentie, frustratie en bureaucratie. Heldere richtlijnen zouden veel leed kunnen besparen. Er is veel sprake van ambtelijke willekeur.

Ad 4. De mythe dat een opleiding niet bovenop IRO met richtbedragen van 5.000 en 7500 euro zou kunnen

Een zeer veel gehoorde reactie van UWV casemanagers en nog meer van afdelingen IR is dat een opleiding binnen het reïntegratiebudget van bijvoorbeeld 5.000 of 7.500 euro zou vallen. Echter: waar staat dat? Is dit de bedoeling van de Kamer?

En wat te denken van het persbericht van Minister De Geus d.d. 25 augustus 2004 over 'verruimde scholingsmogelijkheden'?

http://home.szw.nl/actueel/dsp_persbericht.cfm?jaar=2004&link_id=47974 Het UWV weigert tot nu toe richtlijnen te maken of prijs te geven, of opleidingen bovenop de standaard-bedragen mogen. Wij verzoeken ook op dit punt de Kamer om opheldering te vragen bij De Minister en richtlijnen te formuleren en te openbaren.

Ad 5. De eis dat een RIB 50% risico loopt voor externe opleidingen

Sommige casemanagers, en nog vaker de afdeling IR, eisen dat een RIB resultaat-risico loopt voor een opleiding die elders zou worden ingekocht. Een RIB loopt al 50% risico op haar eigen inspanningen, dat die niet worden beloond (namelijk als cliënt geen betaald werk vindt), maar daar bovenop het risico lopen duizenden euro's (50% van een externe opleiding) het schip in te moeten gaan voor een externe opleiding weigeren vrijwel alle RIB's terecht.

Gevolg: werkzoekende cliënten krijgen in de praktijk vrijwel nooit een opleiding aangeboden. Van het hele idee van scholingsmogelijkheden (laat staan: 'verruimde scholingsmogelijkheden' – De Geus 25 augustus 2004) komt niets terecht.

Dit is ook bijzonder sneu voor de herkeurde WAO-ers, die nu minder of geen WAO krijgen en 'moeten gaan werken'. Hun CV staat echter zwak, en hun kennis en ervaring is veelal verouderd, zonder scholingsmogelijkheden zijn zij op de 'arbeidsmarkt' veelal kansloos.

Het persbericht van Minister De Geus d.d. 25 augustus 2004 kan achteraf een 'wassen neus' en zelfs 'misleidend' worden genoemd. Totdat de Minister daadwerkelijk vat krijgt op het UWV en richtlijnen uitvaardigt die RIB's mogelijk maken opleidingen in reïntegratietrajecten mee te nemen. Ook op dit punt is een kritische houding van de Tweede Kamer essentieel – en de enige oplossing.

Ad 6. Overstap naar ander bureau

Het komt veel voor – bij bulkreïntegratietrajecten, die bijna altijd neerkomen op sollicitatieklasjes, zie het verhaal 'El Cheapo' onder voorbeelden op www.kiesjereintegratie.nl - dat mensen een ander, wel goed RIB willen kiezen. Bijvoorbeeld middels een IRO. Het overstappen op een ander, beter bureau dat goed bij hem of haar past gaat vaak met veel gekrakeel gepaard: eindeloze correspondentie, gebel, dreigementen door UWV om de uitkering te korten bij een overgang.....ook hier zouden heldere richtlijnen een zeer goede uitkomst bieden.

Ad 7. Veranderingen arbowetgeving: reïntegratie 2^e spoor

Wij krijgen steeds meer, zelfs in grote getale, verzoeken van medewerkers die ergens in dienst zijn, maar ziek zijn en te horen gekregen hebben dat ze hun toekomst bij een andere werkgever moeten zoeken (reïntegratie 2^e spoor) om hen te begeleiden.

Heeft een dergelijke medewerker van het 2^e spoor eigenlijk keuzevrijheid van consultant en bureau, zoals bij de IRO?

In het SER advies over de voorgenomen arbowetverandering is hiet niet veel terug te vinden. Daarom geven wij de SER en Kamer bij deze graag mee dat het volgende gebeurt: de werkgever wil toch van de werknemer af, en kiest daarom voor de zo goedkoop mogelijke begeleiding, en let totaal niet op de kwaliteit van de begeleider of de klik tussen begeleider en zieke (2^e spoor te herintegreren) werknemer. De begeleiding van zieke werknemers door arbodiensten mist zeer vaak een 'burnout-analysedeel' en mist vrijwel altijd een 'loopbaanheroriëntatie-deel' waarmee de in de kneukels geraakte werknemer (in de kneukel door ziekte EN aanstaand ontslag) kan (her)ontdekken wat zijn/haar drijfveren zijn, capaciteiten, wat voor functies, rollen, vakgebieden en werkomgevingen bij hem of haar passen. Een en ander is geen wonder: de werkgever wil toch van de werknemer af en doet er zo min mogelijk moeite voor, geeft zo weinig mogelijk geld uit, doet zo weinig dat ze achteraf net geen boete krijgen van het UWV dat ze te weinig hebben aan reïntegratie.

Individuele keuzevrijheid van begeleiding (zoals bij IRO) voor zieke werknemers 2^e spoor in de aanstaande arbowetgeving zou een enorme kwaliteitsimpuls geven en de maatschappij (het Rijk, in de vorm van een latere uitkering, en verzekeraars, in de vorm van WAO betaling) veel geld en leed besparen.

Ad 8. Verzuim van UWV om honderden miljoenen euro's terug te claimen van bulkreïntegratiebedrijven

De zeer grote hoeveelheid klachten van cliënten moet inmiddels door zwartboeken en persaadacht voldoende bekend worden geacht. Vele bulkreïntegratiebedrijven komen hun afspraken niet na.

In dit licht laat het UWV jaarlijks honderden miljoenen euro's liggen. In de inkoopvoorwaarden van het UWV (te zien op www.aanbestedingreintegratie.nl) – zie specifiek

<http://www.aanbestedingreintegratie.nl/AIV.UWV.diensten%20versie%20MDnoverber%202002.pdf> worden mogelijkheden tot terugbetaling door RIB's aan UWV beschreven. Artikelen 9.1 en 9.2 zijn interessant: artikel 9.2 maakt het mogelijk **per dag** van niet correcte nakoming van afspraken door een RIB **tot 10% van de totale projectsom** terug te vragen van het RIB. Hier laat het Rijk/UWV honderden miljoenen euro's per jaar liggen. Vandaar ook een cc van deze brief naar de Algemene Rekenkamer. Afdelingen IR van het UWV zijn per definitie zeer fraude of 'vriendschaps'gevoelige plekken in de organisatie: er gaat 1,7 miljard euro per jaar om bij het UWV, ten aanzien van reïntegratie.

Ad 9. 'Wie is mijn casemanager?'

Veel mensen willen reïntegreren en daarvoor contact hebben met het UWV. Algemeen verstuurd brieven ('Aan UWV' – zonder persoonsnaam) raken meestal verloren. Bij de UWV telefoonlijnen valt veelal niet doorheen te komen (na een half uur wachten hang je echt wel op). Veel mensen weten niet wie ze moeten hebben. In hun wanhoop richten veel cliënten hun vraag aan de RvB van het UWV. Een eenvoudige oplossing zou kunnen zijn om op grond van sofinummer iemand meteen te kunnen vertellen wie zijn/haar casemanager is. Dat kan zelfs met een internettoepassing, of landelijke telefoon.

Het zou veel cliënten frustratie besparen.

Ad 10. Zorgen om groep WAO-ers die in het najaar 2004 is herkeurd

Wij maken ons zorgen om de grote groep WAO-ers die dit najaar strenger is gekeurd. Zij moeten werk zien te vinden, maar:

- er is nauwelijks werk (zie later punt 14)
- zij krijgen nauwelijks mogelijkheden tot bijscholing –zie punten 3, 4 en 5
- zij hebben een stigma tegen (hoewel de televisiecampagne van het UWV om WAO-ers aan te prijzen sympathiek is)

Ook is van belang te weten dat het UWV bij de toekenning van WAO-percentages werkt met onzinnige beroepen, zoals 'brugwachter'. Bestaan er in Nederland nog brugwachters? Ziet u er wel eens vacatures voor? Zolang men drie van dergelijke beroepen (onzinnig of niet) voor iemand haalbaar acht, is men 'arbeidsgeschikt'.

Ook is er een zeer repressieve neiging om iemand te dwingen welk werk dan ook aan te nemen. Dit getuigt van volslagen gebrek aan inzicht in werkgevers en in het welbevinden van mensen:

De Bestemming

- a) welke werkgever gaat iemand aannemen die wat minder gemotiveerd is voor het werk? Motivatie is niet te veinzen, zeker niet: non verbaal
- b) iemand tewerkstellen in een functie die qua niveau, motivatie en omstandigheden niet bij hem of haar past, is vaak de snelste weg naar uitval en ziekte.

Ad 11. Marktverdeling door Ministerie Sozawe

Er wordt geklaagd over het feit dat bouwbedrijven onderling de markt zouden verdelen en dat dit fraude zou zijn. Het zij zo. Maar bouwbedrijven zijn organisaties die uit zijn op winst en continuïteit en het van de markt moeten hebben, dus uit menselijk oogpunt is hun streven (hoewel foutief), te begrijpen.

Echter: de overheid dient het publieke belang te dienen en neutraal te zijn. En wat zien we? Stelselmatig weigert de RvB van het UWV voorheen Phoenix, nu De Bestemming – te vermelden in haar brochures richting cliënten. Borea wordt wel uitgebreid genoemd. Dat is pas een vorm van ‘marktverdelen’ en indirecte ‘staatsteun’ aan Borea.

Wij hopen op Kamervragen om dit te rectificeren. Ons enige alternatief voor gelijke behandeling zou zijn: een gang naar de rechter.

Ad 12. Alle ambtenaren naar ‘Loyalis mens en werk’

Veel cliënten willen naar bureaus van De Bestemming. Sommige daarvan waren overheidsmedewerkers. Zij krijgen van hun oud-werkgever of van het UWV steevast te horen dat zij naar RIB Loyalis moeten, omdat daarmee een overeenkomst bestaat.

Dit gaat totaal in tegen het recht van alle WW-ers en WAO-ers om middels een IRO te kiezen voor een reïntegratiebureau dat bij hen past. Zoals bekend regent het klachten over Loyalis (Borea keurmerk).

Ad 13. Wolligheid Minister De Geus

Het is wellicht ongebruikelijk dat een brancheorganisatie in een schrijven de Minister onverhuld ‘wollig’ noemt. Maar de wolligheid is zo overheersend, en veroorzaakt zoveel bureaucratie, dat deze expliciet genoemd moet worden.

Voorbeelden van Geusiaanse wolligheid zijn het eerder genoemde persbericht d.d. 25 augustus 2004 over ‘verruimde scholingsmogelijkheden voor WW-ers’ en bijbehorende stukken. Alles zou samengevat kunnen worden in één zin: ‘Scholing voor WW-ers mag nu maximaal 2 jaar bedragen in plaats van 1 jaar, maar in alle gevallen beslist het UWV’. Wat de Minister ‘ruimte voor maatwerk’ noemt komt in de praktijk neer op zeer veel touwtrekken, intern bij het UWV, met RIB’s en met cliënten, en zeer veel ambtelijke willekeur. Door dit soort vaagheid wordt zeer veel geldslurpende bureaucratie veroorzaakt, raken UWV medewerkers door gebrek aan richtlijnen gedemotiveerd (en worden ziek), en raken RIB’s en cliënten ook gefrustreerd.

Ander voorbeeld: naar aanleiding van de brief van toentertijd Phoenix aan de Kamer heeft de Kamer Minister De Geus om tekst en uitleg gevraagd. Minister De Geus schreef een brief op 17 november 2004 aan de Kamer, die ook weer uitmunt door vaagheid en het niet beantwoorden van vragen. Veel tekst en geen duidelijkheid. Zie

http://home.szw.nl/actueel/dsp_publicatiesindex.cfm?jaar=2004 en 17 november 2004.

De wolligheid van Minister De Geus veroorzaakt veel bureaucratie, kost veel belastinggeld en veroorzaakt veel frustratie bij betrokken partijen. Wij zouden de stelling aandurven dat de Minister door zijn wolligheid bureaucratische kosten veroorzaakt die minstens 10.000 zo groot zijn als zijn eigen salaris.

Ad 14. De mythe dat er voldoende werk is

'Iedereen die kan werken, moet ook weer aan het werk' is een veel gehoorde leuze van de Minister.

Echter, wat hij – en helaas vaak ook de pers – over het hoofd ziet, is dat in Nederland al 20 jaar lang het volgende aan de hand is:

5,5 a 6 miljoen arbeidsjaren per jaar aan beschikbaar werk

1,5 aan 2 miljoen mensen die langs de kant staan (WAO plus WW plus bijstand)

Dit is over al de jaren zeer constant gebleven. Eind jaren '90 was er een zogenaamd 'Dutch Miracle' qua werkgelegenheid: er werkten bijna 7,5 miljoen mensen en de officiële werkloosheid was extreem laag.

Echter:

- Nederland heeft buitengewoon veel parttimers, en daardoor een hoge arbeidsparticipatie, maar gemeten in voltijds arbeidsjaren scoort Nederland slecht (zie de jaarlijkse OECD employment outlook uitgaven)
- De Nederlandse overheid loog in internationaal verband altijd over de werkloosheid. Het aantal WAO-ers werd niet aan internationale statistieken gegeven, er werd gesjoemeld met definities, en mensen met bijstand werden niet meegeteld als werklozen.

Cijfers over het aantal vacatures zijn zeer bedrieglijk. Het is een bekend verschijnsel dat veel vacaturesites vacatures van andere sites overnemen en vacatures ook na vervulling op de site laten staan. Dit alles om internet-kijkcijfers te behouden en te overleven.

Al 20 jaar lang moeten dus 1,5 a 2 miljoen mensen gereïntegreerd worden op een totaal arbeidsvolume van 5,5 a 6 miljoen arbeidsjaren. Dit lukt alleen door structurele herverdeling van werk, roulatie van werk (een paar jaar werken, dan een paar jaar niet, dan weer wel) of door acceptatie dat onze productiviteit /technologische standaard zo hoog is geworden dat lang niet meer iedereen hoeft te werken zodat iedereen kan voorzien in zijn/haar materiële behoeften. Daarom horen zaken als herverdeling van werk en basisinkomen in het gedachtegoed van De Bestemming. Men hoeft niet bang te zijn voor een tekort aan arbeidskrachten: de vrije markt zal haar werk doen, bij schaarste van werk stijgt de prijs voor werk en komt er meer aanbod – het evenwicht herstelt zich.

De Bestemming is zelfs van mening dat een deel van de miljarden die per jaar aan reïntegratie worden uitgegeven, weggegooid geld is. Reïntegratie creëert geen werkgelegenheid – het sterkt alleen (in het beste geval) het individu om goed in het leven te staan en zijn kansen op materiële inkomsten te vergroten.

Maar op grote schaal moeten er totaal andere dingen gebeuren.

Je zou kunnen zeggen dat per jaar miljarden aan reïntegratie worden uitgegeven om het aloude arbeidsethos 'voor het zweet uws aanschijns zult gij werken' (wat overigens een verbastering is van de echte bijbelse tekst) of 'iedereen hoort te werken' overeind te houden.

De Bestemming

In Nederland werkt nog maar 2% van de beroepsbevolking aan landbouw (= te eten) en 15% in de industrie (= maakt goederen waar wij allen behoefte aan hebben). Gezondheidszorg is ook nog nuttig. Maar al de overige banen in Nederland, waar dienen die toe? Besturing van de kleine minderheid die echt iets nuttigs produceert? Besturing van WAO-ers, WW-ers en bijstandsmensen?

De hele bulkreïntegratie met sollicitatieklasjes is op macro/Nederlandse schaal gezien weggegooid geld. Hoeveel extra arbeidsplaatsen worden er gecreëerd als iedereen 5 keer zo goed leert solliciteren? (Daarom is persoonlijke begeleiding van bureaus die bij De Bestemming zijn aangesloten zoveel beter: bij ons is er echt het idealisme de mens bewust te maken van zijn/haar sterkten, en zijn/haar weg (**bestemming**) te leren vinden in de maatschappij om een bijdrage te leveren. Omdat dat goed voelt. Omdat elk mens nuttig wil zijn).

En de beoogde groei van de economie...denkt u echt dat multinationals meer mensen gaan aannemen zodra de economie groeit? Zij maken nu al miljarden winsten en slanken nog steeds verder af en verhuizen arbeid naar goedkope landen.

Wij blijven in Nederland zitten met veel ambtenaren (denk aan 109 miljard euro per jaar aan ZBO's (Zelfstandige Bestuurs Organen) waarop nauwelijks toezicht bestaat, zie rapport algemene rekenkamer – 109 miljard is een kwart van ons bruto nationale produkt en de helft van onze nationale collectieve lasten), mensen langs de kant (WW, WAO en bijstand) en kunnen dit alles financieren dankzij de enorme maar zelden genoemde gasopbrengsten en belasting. Maar wordt er nog echt wat geproduceerd: eten, materiële benodigdheden, ruimte die wij nodig hebben om te leven?

De Bestemming is meer dan een groep bureaus die hun zakken willen vullen met reïntegratie en repressie richting WAO-ers, WW-ers en mensen met bijstand.

Het slot van deze brief was algemeen filosofisch, maar wij hopen dat u, Kamerleden, de meer praktische punten 1-13 ter harte neemt en dat uw inspanningen leiden tot verbeteringen bij Minister en UWV. **Met name in de vorm van heldere richtlijnen en faire richtlijnen.**

Met dank en vriendelijke groet,

Ir J. Philippe Blankert CIRM
Bestuurder De Bestemming

Toelichting: verandering naam 'Phoenix' in De Bestemming

Branchevereniging Phoenix is 31 oktober 2003 opgericht door Leo Bijl en Philippe Blankert. De behoefte aan reïntegratiebureaus met meer persoonlijke begeleiding van hogere kwaliteit bleek enorm: 1 jaar later, oktober 2004, telde Phoenix 130 leden – evenveel als Borea.

Bij dit succes zou je zeggen: 'never change a winning team'.

Echter, een kleine minderheid binnen Phoenix begon zich te richten op erg irrelevante interne zaken en twee ALV's te overheersen. Men wilde niet dat Philippe Blankert aanbleef als bestuurder of directeur, en hetzelfde gold voor Leo Bijl. Vervolgens werd een ander bestuur gekozen, dat zich een maand later weer terugtrok.

Leo Bijl en Philippe Blankert hebben daarom Stichting De Bestemming opgericht. Dit had onmiddellijk succes, het grootste deel van de bureaus dat voorheen was aangesloten bij Phoenix sloot zich aan bij De Bestemming. De Bestemming is evenals Phoenix was: een brancheorganisatie voor reïntegratie- en loopbaanbureaus. Maar dan in Stichting vorm. De meeste brancheorganisaties hebben een verenigingsvorm, maar er zijn er ook veel in Stichtingsvorm. De aangesloten bureaus zijn participanten van de Stichting. Een andere vernieuwing is dat De Bestemming een veel uitgebreider idealistisch gedachtegoed heeft, zoals te lezen is op www.kiesjereintegratie.nl en www.StichtingDeBestemming.nl

Aldus kan De Bestemming als een soort opvolger van Phoenix worden gezien. De juridische vorm is een Stichting, hetgeen veel meer continuïteit en slagkracht garandeert dan een vereniging – althans: het verenigingsgedrag dat najaar 2004 plotseling ontstond.

Formeel bestaat vereniging Phoenix nog wel: per 1 januari 2005 waren toch twee bestuurders te vinden, nl. Nico Nizet (voorzitter, nizetn@carriere-coach.nl) en drs. Bert Cohen (becocons@euronet.nl).

Maar qua grootte en profilering kun je stellen dat er twee brancheorganisaties zijn in reïntegratieland: De Bestemming, met veelal kleine en middelgrote bureaus (met als grootste bureau: 100 medewerkers), en Borea, waar vooral de grote aanbesteders en bulkreïntegratiebedrijven zitten.

Oprichters Leo Bijl en Philippe Blankert hebben naast alle werkzaamheden ook kans gezien een eigen bureau in de juiste geest op te richten: Leo Bijl met www.Uitkomst.org, en Philippe Blankert met www.MidlifeTop.nl